

Kállay Eszter

az elsiklás vége

sárfekete tortát eszem, rétegzett, mint más
nők felé érzett lelkiismeretfurdalás, amikor
rájövök, hogy nem vagyok velük végtelenül kedves,
és már
nem akarok nekik megfelelni
rétegzett, mint a szegyen, amit azért érzek, mert valaki
ellenszenves

villával döfködöm a tortát, egy mozdulattal,
amit az anorexiás évek alatt sikerült tökéletesítenem
a végén úgy néz ki az étel, mintha ettek volna belőle
döfködöm a tortát, ez a szó miért juttat eszembe
hátról nekem feszülő nemi szerveket
amik nem értem, hogy kerültek oda

ez a kávézó arra lenne itt, hogy megnyugtasson
a maga matcha lattéjával, amit nekem sokkal
nagyobb erőfeszítés meginni, mint a szomszéd asztalnál ülő
dán fiúknak. tudom, hogy dánok, mert az egyikük bemutatkozott
az előbb átjött az asztalomhoz, hogy megkérdezze, mit írok,
mondtam, hogy *the truth about our government*
azóta néha elismerően pillantanak ide, hogy milyen bátor vagyok
körülöttük doromboló számítógépek, a ruháikon finom színek, bézsből
törtfehérbe váltanak és vissza

nem hazudtam, tényleg
megfogom majd a nők kisbabáit, amíg összetörök
a buszmegállók üvegét és a kávézó ablakát,
hogyminden latte beleremeg

lúktető brunch 2019 lista a spotify-on, popszámok akusztikus feldolgozása,
popszámoké, amiken felnőttem
kezek a levegőben, ó boldogtalan '10-es évek
amikor rétegeztem a mondanivalóm
hogymindenkinek jelenthessen valamit
és aki nem akarja, hogy jelentsen valamit
az el tudjon felette siklani
amikor egytől egyig megettem
a sárfekete szavaim

© Szilágyi Lenke, Valaam, 1993